

лия отъ пашата и владиката, като: отегчителни ембатици, ангариин, кой колко години е робувалъ по пашовитѣ чифлици и проч. и за сички тия да станатъ *махзари* подписани, подпечатани отъ новитѣ селски чорбаджии. Населението поглѣдна на тия испратени испитовачи, като на апостоли, спасители. Освѣнъ оплакванията противъ двамата главни угнетители, захванахъ се оплаквания, *махзари* и противъ старитѣ чорбаджии, особно противъ Батана. А защо ли този проклѣтъ синъ намѣсто да се поумисли, ако не отъ съвѣстно гризение, то баремъ отъ гнѣвъ, ядъ, да се пообрули, нъ наопаки, той бѣше истински веселъ, расположенъ и лукаво се подсмиваше подъ мустакъ на работитѣ на апостолитѣ, като често изговореше свободно турската пословица: «Селъ гелиръ гечеръ, да кумъ калжръ?» (Пороятъ дохожда отива, а песъкътъ си остава). Види щемъ.

Работата кипѣше. Наврѣдъ расправии, приказвания, записвания, испитвания, оплаквания, се по злоупотрѣбленіята на пашата и владиката.

— Ибраимъ-паша ще си убере крушитѣ отъ Силистра, казвахъ един.

— Тъ го испратиле вече на сюрдюнъ, казвахъ други.

— Рамжъзъ-бей ще заплати на сѣбому пагубитѣ и труда; на да ли ще пососатъ тритѣ пашови чифлици да се расплати на сиромашъта, казвахъ трети.

— И владиката не ще испата добро, казвахъ четвърти. Той отъ срамъ, отъ страхъ, не смѣи да излѣзе вѣнъ отъ митрополията си. Потава се тамъ като бълха въ гаци. Алалемъ и той ще си иди отъ дѣто е дошелъ.

А Батанъ чорбаджия лукаво се ухилва и подсмива.

Гражданитѣ оставихъ на страна и продажба и печалба; работницитѣ-еснафи напустихъ иглата, аршина, чукътъ, сички изъ града, по кафетата, по грѣчмитѣ, по дюгенитѣ, приказката имъ бѣше една: че дявола си съ-